

Do nového roku

My organizátoři jsme nuceni neustále hledět vpřed a ač náš Zpravodaj začíná vždy pohledem do nedávné minulosti – ohlédnutím, málo kdy si plně uvědomujeme, jaký všestranně motivační význam toto ohlédnutí může mít. Při přípravě naší jubilejní publikace, která by měla spatřit světlo světa v prvním čtvrtletí nadcházejícího roku, jsme spolu s předsedou PPSS Sašou Gaborem konstatovali, jak usnadněnou práci máme při shromažďování materiálu tím, že funguje velmi pečlivě vedená kronika (Jirkou Štemberou) a jsou archivovány i mezi některými našimi členy pravidelně vydávaná čísla Zpravodaje.

Toto naše interní periodikum pravidelně vychází již od roku 1997, první číslo vyšlo v únoru onoho roku a bylo určeno jako informační bulletin především všem členům PSPU, ale už i členům PPSS a PST, kteří už v tom roce pod vedením sbormistra Michaela Kepřta i na veřejnosti spolupracovali. Za 8 let bylo vydáno 62 čísel a čtenářská obec se rozrostla téměř na čtyřnásobek původních respondentů, několik výtisků je zasláno našim přátelům i do zahraničí (Anglie, Kanady, Švýcarska, Slovinska a Německa).

Tito dlouholetí čtenáři, naši příznivci, potvrdí jistě můj závěr, že 45 členů našeho tělesa, které též nazýváme Pražské mužské sbory, vykonalo za uplynulých 6 let od oslav našeho jubilea (90. let od založení PSPU a PPSS) až neuvěřitelný kus tvůrčí umělecké a organizační práce.

Mějme na paměti, že věkový průměr členů je přes 71 let a prožít v žádoucí psychické, pěvecké a fyzické kondici průměrně na 15 koncertů a vystoupení ročně, na 40 přípravných zkoušek za rok, v některém roce i vícedenní zahraniční zájezd (Španělsko, Itálie, Slovinsko), je výkon hodný nejen knihy rekordů, ale především velké úcty. Náš sbormistr prof. Stanislav Pešička (73), který byl jmenován na našem jubilejním koncertu **čestným dirigentem**, je sbormistrem a uměleckým vedoucím nejen našeho Sdružení, ale i Smišeného pěveckého sboru Slavík v Pacově. Protože bydlí v Táboře, do Prahy i do Pacova na zkoušky, vystoupení a koncerty již od roku 2000 dojíždí. Na všechny naše akce dojíždí též prof. Jan Urbánek z Děčína, Mgr. Miloslav Samek z Vrchlabí a do letošního roku dojížděl též MUDr. Alois Stehlík z Lomnice nad Popelkou. Kolegy a bratry z Čelákovic nebo Černošic pak musím již počítat mezi

Pražáky, ale i ti, kteří dojíždějí třeba z Průhonic či ze Stodůlek již přinášejí velké oběti na tomto poli.

Tito nadšenci za uplynulých 6 let absolvovali více než 100 koncertů a vystoupení, pravidelně se účastnili dvou mezinárodních sborových festivalů (Mezinárodního sborového festivalu hudebního romantismu ve Vlachově Březí a Foerstrových Osenic v kraji Foerstrů). Na zahraničních podiích účinkovali ve Španělsku, Francii, Švýcarsku, Slovinsku, v Itálii v Cividale a dokonce i před hlavami evropských zemí na summitu v italském Terstu. I doma je naše Sdružení uznáváno a zváno ke spolupráci na velkých projektech, pokud samo tyto projekty neorganizuje (např. Foerstrový Osenice, Praha – Hamburg – Společná Evropa v díle J. B. Foerstra), japonsko-český projekt Beethovenova *IX. symfonie* ve prospěch Karlova mostu se sborem z Tokia, Dvořákovo oratorium *Stabat Mater*, Tomáškovo *Requiem*, Gounodova *Messe solennelle* k počtě sv. Cecilie (Svátek hudby ve Smetanově síni). Nepodceňuji ani ta nejmenší vystoupení na vzpomínkových slavnostech, u hrobů, u pamětních desek, na sokolských akademiích a setkáních se zahraničními sbory.

Tak plníme ten základní cíl – přinášet radost z hudebního prožitku všem našim posluchačům. A perfektní produkce, byť příprava byla náročná a obtížná, uspokojuje též i nás samé. Teprve když jsem shromáždil všechna fakta o činnosti PMS za uplynulých 6 let jsem si uvědomil, že my jsme vlastně nesmírně bohatí a že umělecký potenciál, který v našem tělese stále ještě je, je tím největším bohatstvím a příslibem do budoucnosti. Těšme se tedy z tohoto bohatství, a užijeme ho k potěše ostatních a k potěše své vlastní.

Mám-li vyslovit ještě nějaké přání do nového roku, pak přání toho nejdůležitějšího, zdraví fyzického a duševního pro nás samé a pro naše nejbližší. To je alfou a omegou našeho bytí. Abychom si uchovali hlas a mohli ještě zpívat, zbytek sluchu, abychom slyšeli sebe a mohli naslouchat těm druhým. V jednání pak nezbytnou toleranci a slušnost. Víru ve vítězství demokratických principů v naší malé i velké společnosti. Zachovejme si svůj optimismus.

předseda PSPU

Ohlédnutí

Jubilejní koncert

Konal se přeci jen ještě letos 10. listopadu v novém pro nás prostředí, v krásném akustickém sále nuselské radnice. I záštitu nad koncertem převzala místostarostka MČ Prahy 4 paní PhDr. Mgr. Helena Marie Tarkó a podpořila Unie českých pěveckých sborů z grantu MK ČR. Ač byly začátky konkrétních příprav rozpačité, podařilo se našemu sbormistrovi sestavit dramaturgicky vyvážený program, který by byl přijatelný pro stávající garnituru zpěváků a zajímavý i pro publikum. Neoplýval novinkami (jen nově aranžovaný zpěv o krásách Prahy – Kálíkova *Hudba*), vsadil na jistoty (i to se však může někdy vymstít – *Svatý Václav* J. B. Foerstra).

Obě části koncertu byly uvedeny sólisty – první tenoristou Ing. Václavem Polanským a druhá sopranistkou Mgr. Janou Heryánovou Ryklovou. Jejich výkon i výkon jejich klavírního doprovodu (PhDr. Oldřich Duzbaba a doc. PhDr. Dušan Machovec) byl vhodným předznamenáním obou částí.

Publikum zcela zaplnilo sál radnice a reagovalo nadšeným potleskem až do samého závěru koncertu, kdy se ve *Slovácké voničce* O. Halmy představil i náš sólista tenorista Vilém Ulrich. I jeho zpěv dlouhotrvajícím potleskem publikum zaslouženě odměnilo.

Koncert se stal též příležitostí k uctění památky dvou vynikajících osobností našeho sboru, nezapomenutelného čestného předsedy Ing. Josefa Kocourka a vynikajícího sbormistra čestného dirigenta prof. Antonína Šídla, s nimiž se PMS před několika měsíci rozloučily ve strašnickém krematoriu a budou si vždy jako legendy připomínat. Jim věnoval sbor právě úvodní skladby večera – Smetanovo *Věno* a Foerstrova *Oráče*.

Překvapením i pro mnohé členy bylo udílení titulu čestný člen PSPU. K řadě těch, kteří již jsou nositeli tohoto vyznamenání letos přibyl: Milan Černý, Josef Stibůrek, Antonín Džbánek, Zdeněk Hynek, Stanislav Sedláček, Vladimír Vorel, Jan Voříšek, Miloslav Samek, Alois Stehlík, Jiří Štembera, Miloslav Austera, Jaromír Makovec. Čestnými členy se též stali: starosta obce Dětenice Ing. Radomír Vališka a paní Věra Šedivá, kurátorka Památníku Foerstrova rodu v Osenicích, oba za uchovávání památky rodu a organizování festivalu Foerstrovy Osenice. Sbormistr prof. Stanislav Pešíčka se stal čestným dirigentem PSPU. Také Unie českých pěveckých sborů zde vyznamenávala: z rukou předsedy prof. PaedDr. Jiřího Koláře převzal zlatý odznak s granáty MUDr. Alois Stehlík, náš dlouholetý člen, zpěvák, dokumentátor, který k nám dojížděl z Lomnice nad Popelkou, který též působí v řadě sborů na Semilsku.

Z úst paní zástupkyně starosty jsme slyšeli pochvalné uznání během koncertu i při přípitku v přestávce koncertu. Každý zpěvák pak obdržel jako dárek jednu z knížek jejich veršů a vzácný historický kalendář Prahy 4. Delegace

z Osenic pak přivezla košík vzácných mišpulí se stromu, který roste před školou J. B. Foerstra, které každoročně do strašnické vily skladatele přivázela kvánocům delegace občanů. Tytéž plody i s návodem na jejich uchování nám předala paní Věra Šedivá.

Prosincový Tučňák (noviny Prahy 4) jediný uveřejnil zprávu o konání našeho koncertu i s fotografií a krátkým komentářem.

Byl tedy i tento jubilejní koncert koncertem slavnostním, jak se k tak významnému jubileu jistě sluší. Jeho lesk podtrhly i květinové dary věnované účinkujícím umělcům květinářským závodem Nolina ing. Tomáše Šobra a místostarostkou MČ Prahy 4.

Slavnostní koncert k roku české hudby uspořádalo Pěvecké sdružení pražských učitelek opět v sále Modlitebny CASD v Londýnské ul. na Vinohradech v sobotu dne 6. listopadu tr. V tomto přiměřeně velkém, krásně akustickém sále se tento večer sešla nepříliš početná obec přátel a příznivců k prožitku ze sborových i sólových skladeb jen českých skladatelů, mezi nimiž dominovali A. Dvořák a B. Martinů. Pěveckému sboru se daří generační proměna při zachování žádoucího počtu zpěvaček i kvalitě zvuku, který produkují. V jednotlivých hlasech jsou sice ještě patrné hlasové opory, ale celkový zvuk se již vyrovnává v žádoucí souzvuk celého tělesa.

V programu krásného koncertu byly patrné tři části. V první části zazněly již kultovní skladby B. Smetany (*Má hvězda*, *Západ slunce*, *Přiletěly vlaštovičky*) a A. Dvořáka (*Moravské dvojzpěvy* v úpravě pro ženský sbor). Ty byly zazpívány tak, jak jsme je zvyklí slyšet od PSPU v dřívějších letech. Škoda, že dramaturgie nevyužila pro krátký oddech sboru té části, kdy vystoupily sólistky sopranistka Eva Charvátová a altistka Lenka Farkačová zejména v duetu z opery V. Blodka *V studni*. Pro tak malý akustický prostor mohlo být podání těchto líbezných skladeb komornější. Následující Foerstrovy sbory *Cestičky* a *Pisnička*, jak je známe z provedení PSPU v Míčovně Pražského hradu v roce 2001, byly totiž nejvíce postiženy intonační nepřesností a bezvýrazností, možná pramenící z hlasové únavy a ztráty pozornosti.

Sbory J. Suka, L. Janáčka a P. Ebena uvedly vyvrcholení večera, kterým byla část věnovaná dílu B. Martinů. Nejprve sbor *Zavírání lesa*, který v podání PSPU známe už řadu let, který i letos zazněl svěže až žertovně, intonačně i rytmicky přesně. Byl krásným vrcholem večera. K podání *Legendy z dýmu bramborové nati* přizval sbormistr I. Zelenka část mužského sboru Pražští pěvci (sbormistr St. Mistr), který obstál přesile ženských hlasů v tak náročné skladbě. Dalšími spoluúčinkujícími byli členové malé instrumentální skupiny, kteří své party jistě spolehlivě a přesně odehráli, ale výrazem

nepodpořili onu krásnou fresku, kdy sama Matka boží sestoupí mezi prostý lid, aby poznala tíhu všedního života a břemeno tvrdé práce, kterou přednášel sbor a sólisté.

Sbormistr I. Zelenka na tomto večeru ukázal, že se PSPU už může s mladším obsazením pustit do takto tématicky laděných koncertů. Je třeba ještě trpělivě získávat publikum pro tyto koncerty. Možná i slovem moderátora, jak tomu bylo na minulých koncertech PSPU.

Věříme, že dramaturgický počín sbormistra I. Zelenky uvádět krásné kantáty B. Martinů nezůstane jen u této a uslyšíme i další z jeho rodné Vysočiny. Věřme, že se naplní záměr sbormistra a najde pochopení i u mladého sboru s velkou tradicí, jimž je dnes Pěvecké sdružení pražských učitelů.

Nebe na zemi v Dětenicích

„Pro toho, kdo chce žít, je na světě plno krás...“, jistě každý poznal slova písně ze hry Jana Wericha *Nebe na Zemi*, které se poprvé smáli diváci na scéně Osvobozeného divadla 23. 9. 1936. Nemohla jsem premiéře této hry být přítomna, jsem přece jen později narozena, tak jsem přijala pozvání dětenických přátel na tuto hru, která se reprizovala a zároveň měla derniéru dne 23. 10. tr. Tuto krásnou hru nastudoval místní amatérský divadelní soubor bez režiséra „Korálka – starší“ pro tento rok.

Nehezky podzimní večer lákal obyvatele z Dětenic a okolí, dokonce i cizince spíše do hospody dětenického pivovaru a místní sokolovně, kde se představení konalo, se každý vyhnul. Krátce před představením to vypadalo, že bude více účinkujících než diváků. Paní Šedivá, intendantka divadla a nepostradatelná osoba i na festivalu Foerstrovy Osenice, nyní stála u vchodu a čekala, zda nás pár diváků přispěje dobrovolným vstupným. Kostýmy a scéna byly z dílny účinkujících „Co dům dal“. Během chvilky se ale sál začal zaplňovat, takže přece jen bylo patrné, že snaha a píle dětenického Korálku této malé obce nevyzní naprázdno, byť bude odměněna třeba malým penízkem, ale hlavně žádoucí pozorností svých spoluobčanů.

Po nahlédnutí do programu jsem zjistila, že u čtyř osob herců bylo jméno Vališka – Vališková. Výkony jejich a pochopitelně i ostatních účinkujících byly téměř profesionální a herecký projev pana starosty ing. Radka Vališky v roli Horácia byl fantastický. Člověk měl pocit, že to není ten prací zavalený starosta, který je kvůli zamořené pitné vodě v obci ve velmi svízelné a nezávi-děňhodné situaci, ale že je to herec profesionálního divadla. Odmyslela jsem si prostředí sokolovny a nechala se unést představením doprovázeným pohotovou klavírní improvizací. Měla jsem pocit, že se shora z nebe na obláčku snesl na zem sám pan Werich a pod vousy se usmíval. Byla to opravdu velkolepá

podívaná. Dík patří všem účinkujícím, kterým přeji hodně zdaru, pevné nervy a vytrvalosti v této záslužné kulturní činnosti. I pan Werich odlétal na svém obláčku během dlouhého děkovného potlesku a nezapomněl říci to jeho typické a mějte se tu dobře. Fakt, já to slyšela.

Lya Štěchová

I v Jičíně budou znít varhany

Toto neskromné přání a víru vyslovovali i účastníci koncertu duchovní hudby v kostele sv. Ignáce v Jičíně v pátek 19. listopadu, když varhany v kostele sv. Jakuba zůstaly již letos němé. Je vidět, že ani občanům tak velkého města, kterým Jičín je, není osud tohoto nástroje lhostejný. I zde se našli lidé, kteří se vzdali svého honoráře, lidé, kteří věnovali i stokorunové částky jako dobrovolné vstupné a lidé, kteří jsou schopni a ochotni toto vše organizovat a dovést ke zdárnému konci.

V mrazivém dni, kdy lidé zůstávají spíše v teple svých domovů, přijeli z Prahy varhaník a ředitel kůru sv. Víta Mgr. Josef Kšica se svým věrným pomocníkem varha-nářem ing. Martinem Poláčkem a zpěvákem s krásným basem Tomášem Jindrou, z Poděbrad sopranistka Mgr. Jana Heryánová Ryklová, z Jičína MUDr. Václav Šolc se svou paní a desítky, možná i stovky posluchačů, aby se stali aktéry krásného v pravdě benefičního koncertu, jehož výtěžek sice jen v několika tisících korunách bude již přece jen základem pro řadu sbírek nutných k započítí rekonstrukce.

Koncert byl počtou účinkujících umělců skladateli A. Dvořákovi, výkony všech v jeho skladbách byly hodné obdivu. Mimořádný výkon podal varhaník J. Kšica ve skladbě J. S. Bacha – známé *Tokátě a fuze d-mol* i na varhany v tomto kostele.

Lázeňský koncert

Tato slova v nás vyvolají představy lázeňské kolonády zalité sluncem, kde mohou korzující páry hostů vyslechnout lázeňskou kapelu a hudbu lehkého žánru a zcela nezávazně sledovat program. Takovým koncertem nebyl koncert duchovní a operní hudby v kulturním sále Anenských slatinných lázní, a.s., v Lázních Běláhrad (asi 30 km východně od Jičína) v pátek dne 19. listopadu večer v 19.30 hod.

Krásný koncertní sál byl zaplněn do posledního místa nejen pacienty lázní, ale i obyvateli města a okolí. Takovou příležitost si nikdo nechtěl nechat ujít.

Zájem publika byl stimulem k podání opravdu vynikajících výkonů všech umělců. Jana Heryánová Ryklová i zde upoutala přednesem *Biblických písní* A. Dvořáka.

Dynamická a výrazová výstavba zejména dvou písní – *Skrýše má a pavéza má* a *Slyš, ó Bože, volání mé* mne opravdu uchvátila. Vyvrcholením tohoto večera byla beze sporu *árie Barče* ze Smetanovy opery *Hubička*. Kdo by neznal slavnou *Skřivánčí píseň*, ale zazpívat ji s lehkostí, intonační přesností s výrazem krásné písně a ne náročné operní *árie*, to není opravdu lehké. A to se zpěvačce opravdu zdařilo.

Václav Šolc, jenž je v těchto lázních lékařem, zcela splynul svým výkonem s profesionálními umělci a ve známé biblické písni *Hospodin jest můj pastýř* a Schubertově *Ave Maria* kulminoval. Jeho dílem byla organizace a dramaturgie krásného večera a ten se opravdu vydařil.

Tomáš Jindra je především operní zpěvák. Jeho mohutný hlas dokáže obsáhnout divadelní prostory v Českých Budějovicích, v Liberci, v Ostravě, v Plzni a s plzeňskou operou i v Japonsku. Rozsáhlý dynamický rejstřík dokázal uplatnit i ve čtyřech Biblických písních zde v lázeňském kulturním sále, svou vroucnost ve známé *árii Vodníka* z opery *Rusalka*. Obecenstvo ale nejvíce zaujal píseň M. P. Musorgského *Blecha*. I v koncertním provedení dokázal hudební žert této písně vkusně zinscenovat na podiu.

Varhaník, cembalista, klavírista, doprovoděč, korepetitor, sbormistr – to jsou role, který tento všestranný muzikant je schopen zvládat. Jako cembalista souboru *Ars Instrumentalis Pragensia* obdržel I. cenu a zlatou medaili na mezinárodní soutěži v japonské Ósace. Na tomto koncertu doprovázel všechny umělce na klavír a svým výkonem podepřel výkon každého z nich. I jemu patřil dík publika, vyjádřený dlouhotrvajícím nadšeným potleskem.

Letošní 17. listopad

Se opravdu mnoho nelišil od stejných listopadů předcházejících let. Vzpomínalo se. Letos možná zdrženlivěji, zato upřímněji. Náš zpěv, doprovázející tradičně tuto vzpomínku, byl možný jen díky zásroku Dušana Machovce za náhle onemocnělého sbormistra Stanislava Pešičku. I zastupující sbormistr udržel však nivó tradičního provedení na žádoucí výši. Patří mu náš velký dík, že jsme nemuseli měnit dramaturgii nebo účast odřící.

Mnohem zajímavější byla vzpomínka následující večer ve staroslavném Karolinu. Projevy se zde částečně opakovaly, ale na akademické půdě byly hodnoceny a oceňovány česko-polské vztahy válečných let, událostí 90. let i naší současnosti.

Myslím, že mnozí pozvaní účastníci si ale přišli poslechnout Vysokoškolský umělecký soubor UK, který na domácí půdě provedl mimo jiné *Biblické písně* A. Dvořáka

ve sborové úpravě. Aranžer, žel v programu uveden nebyl. Provedení ale mělo všechna nej!

Koncert Nostitzova kvarteta

Se konal na koncertu v Betlémské kapli a spolupořada-tem byla stejně jako koncertu k 17. listopadu Nadace Nadání Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových. Tyto koncerty začátkem prosince (tentokrát 2. 12.) jsou pořá-dány již tradičně a přinášejí vždy v programu vynikajících těles skladby českých autorů, nejčastěji A. Dvořáka.

Tentokrát po projevech rektora ČVUT a předsedy správní rady Nadání zazněl nejprve *Smyčcový kvartet C dur op. 61* J. B. Foerstra a poté *Smyčcový sextet op. 48* A. Dvořáka. Betlémská kaple se rozezněla tóny čtyř či šesti hráčů tak, jako by hrál celý orchestr. Pozvání naší delegace na tento krásný koncert bylo pro nás velkou poctou.

Nový Paganini

Tak jej nazývají v novinových titulcích novináři, a my, kdož jsme byli na zájezdu v Katalánsku, ve Švýcarsku a ve Francii v říjnu roku 2003, můžeme potvrdit, že titulky nejsou přehnané. Tehdy jsme nutně potřebovali houslistu, který by s námi zahrál houslový part krásné Lukášovy skladby – *Jaro se otvírá*. Od Jirky Levého jsem dostal typ na mladého houslistu, který by byl schopen tuto skladbu zahrát, měl v tu dobu právě čas a jeho požadavky by výrazně nezvýšily náš finanční rozpočet celého zájezdu. Už když hrál na několika přípravných zkouškách jsme poznali, že s námi nepojede žádný „niemand“, ale houslista s velkým H. Na koncertech jsme teprve poznali, kdo je onen vysoký, štíhlý a rozevlátý muž.

Narodil se v Irkutsku v roce 1972, absolvoval Novosibiřskou státní akademii, obor housle. Jako dítě se vzhlédl ve svém o osm let starším bratranci, rovněž houslistovi a tak už od šesti let následoval svůj vzor. Učil se hře na housle. Jeho maminka je klavírní virtuoskou a pro svého syna obětovala i svou kariéru. V Novosibiřsku se sice stal nejmladším vedoucím pedagogem smyčcového oddělení na konzervatoři a pedagogem na státní akademii, ale on mířil ještě dál.

Cestu, na níž se vydal, započal patrně již jeho dědeček, historik. Ten byl Rakušan a Žid. A tak utekl před Hitlerem do Ruska. V Sovětském svazu však nebyl vítán, nebyl komunist a bal Žid. Hledal svobodu, ale šel nesprávnou cestou. Došel do gulagu. Přežil gulag a rozhodl se žít na Sibiři. Jeho tatínek byl hudební virtuos a skladatel, maminka je klavírní virtuoska a pedagožka. K domovu je poutala jen hudba, láska k umění a k historii. Domov, to byl byt v nejhorším paneláku na Sibiři, a velká rodina ne

ortodoxních Židů, ale těch, kteří víře zůstali věrni. Ale i ta se začala rozpadat. Otec nakonec odešel do Moskvy.

Syn s matkou zůstali. Ale také jen na čas. Matka byla ve svých šestadvaceti letech v Praze. Ta ji učarovala a tak to nemohlo dopadnout jinak. V roce 1999 se rozhodli zde trvale žít. V Praze si znovu vytvářejí svůj domov. A není to lehké bez známostí a bez majetku. Ale oba pro to dělají maximum. Na otázku redaktora O. Koska – Co je pro vás teď nejdůležitější – odpověděl v deníku Metro: Potřebuji hrát. Když dlouho nehrají, tak se něco ve mne hromadí a já cítím ohromné napětí. Budu prostě nešťastný, když nebudu hrát pro lidi. A taky se intenzivně učím česky. Cvičím a cvičím. Umím prožít radost a mám ji hodně. A nejdůležitější je objevování toho nekonečného bohatství hudby, protože v ní je všechno. Radost, kterou lidé potřebují k životu, síla, láska, něha. Hudba je něco jako osvícení srdce!

A čeho už dosáhl? Hrál se Sukovým komorním orchestrem, s Virtuosi Pragensis, s Brněnským komorním orchestrem a s Pražskými mužskými sbory dokonce v Katalánsku a Švýcarsku. I díky jemu patřily koncerty v Barceloně v kostele sv. Eulálie a v městském kostele ve Wintherthuru k těm nejlepším v novodobé historii. Umělec si získává publikum na koncertech i na jiných vystoupeních zejména svým uměním improvizovat. V rozhovoru s redaktorkou časopisu Elixír E. Hirschovou říká: Proč by se nemohlo improvizovat? Nejde přece jen o to perfektně odehrát každou notu skladby, ale poskytnout posluchači zážitek. Jindy říká: Mám velký úspěch s variacemi na české lidové písně. Jsou to takové čisté výtrysky improvizace.... Moje improvizace je prostě skladba, kterou inspirují sami posluchači. V tu chvíli blízcí lidé. To jsme též měli možnost na koncertech poznat.

Za dobu čtyř let dokázal se tento umělec autorsky a interpretačně podílet na několika CD. To nejčerstvější mi tento obdivuhodný mladý člověk věnoval, vyšlo 7. prosince a jmenuje se Jewish violin in Prague.

Obdivuhodný je i výčet ocenění, která získal za dobu svého pobytu v Praze: Laureát Evropské ceny Gustava Mahlera (Praha 2001), Světové ceny Antonína Dvořáka (Praha 2001), Mezinárodní cenu Zlatý Hanukkah Světového kongresu ruský mluvících Židů (Berlin 2003).

Alexandr Shonert a jeho maminka Natalie zůstávají skromnými lidmi, pro něž je hudba opravdu vším. S Alexandrem jsem se setkal na koncertě v kostele baptistické církve na Jiřího náměstí v Praze 2 a protože mne žádal, abych vyřídil pozdravy všem členům našeho sboru a jejich přátelům, činím tak tímto článkem.

Pozdravy z Tyrol

Vždy, když jsme projížděli Tyrolskem do Itálie či Švýcarska, projížděli jsme Innsbruckem. Několikrát jsme měli to štěstí, že jsme si mohli toto krásné město prohlédnout. Jednou jsme dokonce jsme v Olympijském městečku v Innsbrucku přenocovali. Ale dál jsme se v této hornaté zemi nedostali.

Když jsme dostali nabídku, abychom se setkali zde v Praze s tirolským sborem z Telfsu, neváhali jsme a přijali pozvání na jejich koncert v kostele sv. Anežky na Spořilově a následné setkání ve společenských prostorách tohoto moderního kostela. Na koncertu v sobotu dne 27. listopadu jsme hostující sbor Liederkranz uvítali Smetanovou *Modlitbou* (řídil D. Machovec) a vyslechli program malého mužského sboru vedeného sbormistryní Mgr. Christinou Lehmann. Program se skládal z duchovních, zvl. adventních písní nejen z Tyrol, Korutan, ale i jiných zemí a byl prokládán zvukem kvarteta lesních rohů, nádherně znějících z kůru tohoto kostela. Zcela zaplněný kostel byl překvapením i pro pořadatele - Spolek pro vokální a komorní hudbu Laetitia a Farní úřad v Praze 4 Spořilově.

Neméně krásným bylo i setkání po koncertě, kdy se oba sbory vyjadřovaly nejen svými písněmi, ale i pozdravnými projevy. V přípravě pohoštění se vyznamenali spořilovští farníci. Díky tomuto koncertu máme nyní i hojnost propagačního materiálu a můžeme se vydat na cestu do Telfsu, Oberhofenu, Seefeldu, denně v 17 hod si poslechnout Zvon míru, který vyzvání do alpských údolí od Mosern, třeba jen v naší fantazii. Třeba se nám to ještě někdy podaří skutečně prožít.

Videotéka PSPU

Ač někteří přátelé, kteří si výtisky našeho Zpravodaje archivují, mají ve Zpravodaji 31/200 z března a dubna seznam našich videozáznamů na videokazetách VHS, přece jen značně sestárl a rozrostl se. Uvádíme proto aktuální seznam roku 2004. Vám k dispozici jsou k bezplatnému zapůjčení tyto tituly:

H37 PSPU ve Studiu 6 ČT 30.6.1998

F67 Členové PSPU v Caruso show a Do Re Mi, J. Kocourek, stenograf, oslavy 90. PMS – slavnostní koncert 9.1.1999, setkání přátel 10.1.1999

F82 MSFHR Vlachovo Březí 1. roč. (1999) produkce MÚ VB

F83 PSPU – zahraniční zájezdy let 1981-83 a 1998, přepisy na video, prod. Lojzík Stehlík

F45 PSPU ve Walesu 1997, prod. L.S.

F23 PSPU – V. Ulrich 75, TGM a JM 1997, 17.11. před Hlávkovou kolejí, K. Brožek v Caruso shown, Hledání ztraceného času (1944, V. Novák, J. B. Foerster 85)

F100 PMS J. Palach 2002, 17.11. před Hlávkovou kolejí,
Hrobové se otvírají 2.11.2002, Novoroční videoklip
Praha pod vodou

F101 PMS – Noc s Andělem, živě v ČT 28.12.02

F102 PMS – Cividale 2001, produkce L.S.

F103 PMS – Cividale 2001, produkce ČT (přepis z DVD)

F104 PMS – koncert 3.11.01., zájezd Terst – Cividale
2001, koncert pro Přítomnost 2002, setkání přátel 2002,
prod. L.S.

F105 PMS – koncert v Dolním Bousově (J. Ryklová)
a party k 70. F. Z., prod. J. Levý

F109 Co život dal – JBF – koncert v Míčovně Pražského
hradu 3.6.2001 – prod. K. P.

F110 Co život dal – JBF – koncert v Osenicích a Dolním
Bousově 9.6.2001, prod. D. B.

F111 Co život dal – JBF – koncert v Dětenicích 9.6.2001,
prod. OÚ Dětenice

F116 Co život dal – JBF – koncert ve Staré Boleslavi,
16.9. 2001, prod. K.P.

F117 Bez limitu, ČT k 90. PMS, produce ČT

F112 MSFHR Vlachovo Březí 2000, prod. Profi

F113 MSFHR Vlachovo Březí 2001, prod. Profi

F114 MSFHR Vlachovo Březí 2002, I. část, prod. Profi

F115 MSFHR Vlachovo Březí 2002, II. část, prod. Profi

F118 PMS zahraniční zájezd 2003 – Francie, Španělsko,
Švýcarsko, (Monaco), prod. L.S.

F108 Foerstrovy Osenice 2004 (4. roč.), Osenice – kostel,
amfiteátr, Staré Hrady, prod. OÚ Dětenice

F119 PMS zahraniční zájezd Slovinsko 2004, prod. L.S.,
Předání státního vyznamenání in memoriam J.
Kocourkovi 28.10.2004, Ing. J. Kocourka nikterak těsný
život v těsnopise, prod. ČT

F120 Kamnik uprostřed planin, něm. verze, prod. Profi
Slovinsko

Na omezenou dobu je vypůjčení bezplatné pro členy PMS a jejich přátele. Zapůjčení žádejte u předsedy PSPU i na tel. čísla 261 262 517. V příštím čísle Zpravodaje bude zveřejněna fonotéka PSPU na audiokazetách a CD.

Poděkování

Při uzávěrce Zpravodaje 15. 12. 2004 jsem si uvědomil, že je čas k poděkování všem svým spolupracovníkům, kteří pro vás časopis připravují a věnují svůj volný čas tomuto informačnímu servisu zcela bezplatně. Nebudu je jmenovat, ale prolistujte si třeba jen minulý ročník a uvidíte, že nás mnoho není. Potřebujeme i vaše příspěvky, vaše názory, vaše zkušenosti. Rádi bychom Zpravodaj vydávali i v roce 2005.

Vedle příspěvků literárních jsou potřebné i vaše příspěvky finanční. Děkuji všem, kteří přispěli v roce 2004 alespoň tou nejnižší částkou – 100 Kč. Když si spočítáte, kolik musíme vydat jen za nezbytný tisk, ani tato částka není dostačující. Těm respondentům, jimž časopis posíláme poštou, budeme muset přidat v příštím roce i na poštovné. To už se jen nezbytné náklady vyšplhaly až na 135 Kč na 1 exemplář. Víím, že není populární v době, kdy se vše u nás zdražuje, žádat vás o vyšší částku, ale jsme k tomu nuceni.

Chcete-li nám příspěvek poslat, pak je nejlevnější převodem z vašeho bankovního účtu na náš (u ČSOB čís. 575765063/0300). Pokud posíláte poštovní poukázkou, pak musíte počítat se zdražením poštovného i když budete volit cestu připsání na účet, nekomplikovanější pro nás je cesta k výplatě v hotovosti. Adresa je na zápatí poslední stránky Zpravodaje. Nejjednodušší je v hotovosti některému z funkcionářů při našem setkání na koncertech či prostřednictvím našich členů. Děkuji vám za zaslání do 15. února 2005.

Kalendárium podle J. Němejce

Narozeniny: leden: 12.1. D. Machovec (76), St. Sedláček (72); únor: 1.2. J. Miklas (73), 6.2. P. Štěpnička (33), 10.2. M. Šepek (80), 22.2. V. Ulrich (83), 25.2. M. Auster (79).

Jmeniny: leden: 23.1. Zdeňkové – Slavík, Hynek, Vykopal; únor: 20. 2. Oldřichové – Pohl, Duzbaba, Pátek, 27. 2. Alexandr Gabor.

Přejeme všem pevné zdraví!

Co připravujeme

- ❖ 15. 1. 2005 Vzpomínka u hrobu Jana Palacha – Olšanské hřbitovy v 10 hodin
- ❖ 15. 1. 2005 Koncert z díla J. B. Foerstra a L. Janáčka ve Foerstrově síni na faře kostela sv. Vojtěcha v Praze 1 v 16 hodin
- ❖ 28. 2. 2005 Provedení Beethovenovy IX. symfonie v Rudolfinu společně s japonským sborem
- ❖ 24. 3. 2005 – sbor z opery *Jakobín* (školní scéna) na Dvořákově večeru, orchestr ČVUT, spolu s PSP učitelek, U Salvátora
- ❖ 4. 6. 2005. Pátý ročník festivalu Foerstrovy Osenice
- ❖ Říjen 2005 – 6. roč. MSFHR ve Vlachově Březí

Pozvánka na přátelská setkání staré gardy vždy první pondělí v měsíci v restauraci Viktor Proedeleff, Řipská 19, Praha 2 (tel. 608 741 357) od 15 hodin. Zve Jirka Štembera (tel. 286 883 446).

Šťastný nový rok 2005 přeje Redakce Zpravodaje

Uzávěrka tohoto čísla 15. 12. 2004. Na vydání a distribuci spolupracovali: L. Štěchová, Vl. Hanzlík, P. Štěpnička, J. Němejc, Fr. Zumr (neoznačené příspěvky). Vydává PSPU, Jihlavská 609, 140 00 Praha 4 – Michle, tel. 261 262 517, IČO 16188161.

WWW: www.ucps.cz